

Gergely Noémi

Egy szöszű pöttyös naplója (II.részlet)

2012.08.09.

Eltűnt Pöttyi! Tegnapelőtt Hanna megint nyitva hagyta a kaput, és az én kis Pöttyim kiszaladt. Mikor hazaértem annyit sírtam, hogy estére megfájdult a fejem is. Egész nap kerestük, de nincs meg. Még írni sincs kedvem, ha nincs meg Pöttyi.

Egyszer eltűnt már, szintén azért, mert a kapu nyitva maradt, de akkor szerencsére húsz perc alatt megtaláltuk Manyi néninél. Szegény Pöttyit a szomszéd néni egész nap csak nyúzta, meg tömte kajával, mint egy kisbabát. Már akkor sajnáltam Pöttyikémet.

Viszont ebben az esetben, mikor már napok óta semmi híre, nagyon aggódok! Már az is végigfutott az agyamban, hogy talán megfagyott egy éjszaka alatt. Jobbik esetben -ami persze egyáltalán nem jó- odakint sétál a sötétben és keresi a gazdiját.

Apa csak azzal próbál vigasztalni, hogy a kutyák igen is okos teremtmények. Hogy miért? "Nos, mivel minden kutya visszatál a gazdájához, még ha a város másik oldalára is hurcolják el, szóval aggodalomra semmi ok." Na persze, mondja ezt az ügyes Hannának, őt úgysem igazán érdekli Pöttyi sorsa, szerintem még egy könnyet sem ejtene ha valami baja történne a kutyámnak. Minden esetre remélem, hogy apának igaza van és, hogy Pöttyi hamarosan visszatál - épségben. De mi lesz ha nem? Jaj Kata, most is csak sírni tudok, és rosszra gondolni. Most megyek, még egyszer kinézek az utcára, hátha Pöttyi hazatévedt.

2012.08.11.

Pöttyi hazakerült! Ma reggel találtam meg az ajtó küszöbén szundikálva. Senki sem tudja, hogy merre volt. Kissé soványka, de amúgy semmi baja sem történt. Hanna is örült neki, de csak azért, mert így kisebb büntetést kap, ugyanis valamilyen módon meg kell tanulnia, hogy a kaput nem hagyjuk nyitva, legyen az bármennyire is csak egy kicsit nyitva hagyva, mivel Pöttyi a legkisebb résen is képes kibújni. Na igen, persze bebújni is képes bármilyen résen, vegyük példának mondjuk a múltkori esetet, mikor megijedt a templom előtt Manyi nénitől és bemenekült egy kis fazúgba a templom mellett, onnan meg alig tudtuk előcsalogatni.

Amúgy, visszatérve Hannára, mint már mondtam, ő csak azért örül Pöttyi előbukkanásának, mert kisebb büntit kap, nem pedig azért, mert szerencsétlen jószág nem fog elpusztulni. Bizony, mivel Hanna egyáltalán nem kedveli az én Pöttyimet, ezért volt már

olyan is, hogy rajtakaptam, amint épp belerúg, csak mert "útban volt". Most mondd meg, hogy lehet valaki ennyire de ennyire szívtelen, főleg egy ártatlan kiskutyával szemben??

Holnap megyünk az állatkertbe! Jaj alig várom, Lala is jön, mi hárman megyünk: Hanna, Lala és én. Egy órával ezelőtt még úgy volt, hogy Hanna nem jön, de miután kibékültünk a kutyás dolog miatt -ezúttal őszintén- megkérdezte anyát, hogy nem jöhetne-e mégis velünk. Anya mosolyogva beleegyezett. Hát persze, mit is vártunk egy anyától? Egyik ikerlányát elengedi, a másikat meg nem? Szóval Hannának is adott pénzt, gondosan figyeltem mikor kivette a pénztárcájából, ugyanis biztosan megjegyeztem volna, ha neki száz forinttal többet ad, de neem, aggodalomra semmi ok, ugyanannyit kaptunk. Most miért, miért baj az, ha szeretem a testvéries osztozkodást, főleg, ha költőpénzről van szó? Végül is, testvérek vagyunk...

2012.08.13.

Hú Kata, van mit mesélnem, mert irtó jó volt az állatkertben! Hol is kezdjem? Szerintem a legelején. Szóval, én reggel kilenckor már talpon voltam, annyira vártam az egészet. Ettem, fürödtem, haját simítottam és mehettünk. Lalával a buszmegállóban találkoztunk. Itt volt az első probléma, ugyanis mi 9:23-kor kint voltunk a megállóban, de a busz már 15 perckor elment, ezért negyed 11-ig kellett várjunk a következő járatra. Hát nagyon muris volt, főleg, hogy unalmunkban minden hülyeséget kitaláltunk. Ott röhögtünk, mint három hülye a nagy semmiken, sokszor még ránk is néztek a járókelők, hogy milyen furcsa lányok. Aztán végre megérkezett a busz, felültünk, de annyira zsúfolt volt, hogy nem találtunk egymás melletti helyeket. Én Hanna mellé ültem, de Lala két székkal előrébb talált magának helyet, egy ember mellett, aki beszélt magában. Egyszer nagyra kitégült szemekkel ránknézett, tudod, olyan tekintetekkel, hogy "Jaj lányok nézzétek már, egy beteg mellett ülök, aki lehet, hogy még hozzámszól!". Hannával alig tudtuk visszatartani a nevetést, de azért ciki lett volna a buszon röhécselni. Még szerencse, hogy az út csak 15 percet tartott, különben azt hiszem, hogy előbb-utóbb kitörtem volna a fojtogató nevetéstől.

Mikor megérkeztünk az állatkertbe, egy pillanat erejéig azon töprengtem, hogy jártam-e már ott. Az egészet átalakították, eredményes munka, alig ismertem fel. Nagyon oltári volt, mivel születtek oroszlánkölyök, a medvebocsok pedig még csak néhány hónaposak. Tény, hogy majdnem kaptunk egy "büntetőcédulát" egy férfitől, mert kajamaradékokat dobogáltunk be a ketrecekbe. Ilyen állatbarátok vagyunk, mit tehetnék? :D Aztán a férfi elküldött minket

egy helyre, amit most csak "melegebb éghajlat"-ként említenék meg. Rájöttünk, hogy jobb, ha gyorsan eltűnünk, szóval elmentünk pizzázni a közelbe. La Piazzettaban ettünk, ott pedig kemencében sül a pizza. Bár nekem még mindig anya pizzája a favoritom, tagadhatatlan, hogy az a pizza, ami ott sül, minden mást felülmúl. Amúgy pizzázás közben készítettem egy néhány "mosolyt csalog az arcodra" fényképet, amit fel is töltöttem volna Facebookra, ha sikerült volna Wifihez jutnom. Sajnos a pizzéria modeme le volt kódolva, szóval abban maradtunk, hogy a képek megmaradnak a telefonom saját tulajdonai. Sokat nem időztünk, amúgy is fáradtak voltunk már, szóval fizetés után fogtunk egy taxit, és hazajöttünk. Itthon nem sok mindent csináltam, már ami a házimunkát illeti. Maradtam az én jól bevált, szokásos, szeretett kis számítógépezésemmél, de rövid szörfölés után lekapcsoltam, mert kezdett fájni a fejem. Gyors torna következett éés most itt vagyok és naplót írok. Viszont mostmár megyek lefeküdni, mert 11 óra. Gudnájgt.

2012.08.16.

Oh, nagy világ! Rejtelmes univerzum, ha tudnád, hogy kivel futottam ma össze! Dáviddal! Tudod, ő az a tizenegyedikes fiú. Gondolom az a szókapcsolat, hogy "az a fiú", sok mindent elárul. Nos, ő az a fiú. Az. Bizony. Naná, hogy más suliba jár, mint én. Mégis mit hittem, hogy engem fog megtisztelni azzal, hogy egy suliba járhatok vele? Vagy te még nem vetted észre, hogy a jó pasik sohasem kerülnek egy suliba veled? Na mindegy, a lényeg, hogy ma láttam! Az egész akkor volt, mikor négyesben elmentünk a lányokkal sütitni a SugaRescourba: Lala, Gina, én és Dóra (Dóráról majd még írok neked). Ginát Lalán keresztül ismertem meg, azóta ő is egy nagyon jó barátom. Tudod Gina is profin hegedül - pont, mint Lala; egy zenesuliba is járnak. Ott tartottam, hogy elmentünk a cukrászdába. Nagyban ülünk az asztalnál, amikor Gina hirtelen felpattan, közeledik az ajtóhoz, amin pont akkor lépett be Dávid a bandájával. Lala rögtön rámnézett, s huncutan mosolygott, de én ekkor tekintetemmel rámorogtam, hogy csittelj máár, ő pedig, mint egy hűséges és szófogadó kutya, elfordult. Dávid és Gina már rég ismerik egymást, ugyanis tavaly nyáron nagyon sokat buliztak együtt a haverjaikkal, ők voltak a város egyik "elit csapata". Dávidba pedig már tavasz óta beleestem, amikor megpillantottam egy tavaszi buliban. Olyan helyes volt! Dávid maga a tökély: jóképű, "mindenki" ismeri, gazdag (nem mintha ez érdekelne, de manapság már ez is számít..) és bármelyik csaj örülne, ha vele járhatna. Szóval mégis csak létezik szerelem első látásra?? Na, ott tartottam, hogy Dávidék bejönnek a haverokkal, na meg persze a CSAJÁVAL a cukrászdába, Gina pedig szépen megpuszítja a réééégi barátokat, és

ekkor következett az ilyen helyzetekre jellemző tízmásodperces beszélgetés, tudod az a "Sziiiiijja. Hogy vagy? Rég találkoztunk már..." duma. Aztán sorba bemutatott minket Dávidnak -mivel ő a menőcsapat mondhatni főnöke-, s mikor hozzám érkezett, Dávid rögtön szólt, hogy: "Ja, őt ismerem még tavaszról, azt hiszem. Ha jól emlékszem, Bogi, ugye?" - kérdezte. Jajj, annyira örültem, repdestem az örömtől, hogy tudja a nevem. Persze csak ott álltam és bólogattam, mint egy hülye fogyatékos, hogy igen, így hívnak. Aztán ők is leültek egy asztalhoz, Dávid mellé a barátnője ült, Alexa. A barátnője! Történetesen ő nem az a tipikus barátnő, aki plázacicaként viselkedik. Tény, hogy sminkeli magát, kivágott felsőket, mini ruhákat és csilivili ékszereket hord, de legalább nem azt sugallja a tekintete, hogy bármelyik pillanatban megöl, ha a barátjára nézel. Bár már szebbé tette a napomat, hogy láthattam Dávidot élőben is -minden kétnaponta megnézem a Facebook profilját hivatalos rajongójaként- és, hogy tudja a nevem. Igen, szembe néztem már azzal a ténnyel is, hogy ilyen pasi sohasem lehet az enyém, de attól még szabad álmodozni... Sajnos ezen kívül nem sok minden történt, amitől különlegesebbnek érezhettem magam Dávid jelenlétében, de már csak maga a tény, hogy ismer, majd megőrjít. Lala szerint rettenetesen feltűnően bámultam, és egy adott pillanatban még azt sem hallottam, mikor Gina hozzám beszélt, de ez mellékes. Hisz már az is csoda, hogy nem ájultam el, mikor kimondta a nevem, nem? Talán egyszer majd lesz szerencsém beszélni vele EGYEDÜL. Megyek is aludni, SZÉP DÁVIDOS álmokat nekem! ^^